

neta --- castris Cabannae Bonae, seu alodium de Picafolets, quod dicitur *Turris Enegonis*, et alodium de *Olius* et --- in *Celso* ---» (*MarcaH.*, § 220, col. 1071. 20); 1079: «*Torre que dic. Ennegoni*», afr. N. d'un alou que per l'O. afr. amb St. Just i Llanera, i citat amb un que afr. amb *Ardèvol* i amb *Su*; 1097: *Turrem de Negoni*, cit. junt amb *Riner* (docs. llegits a l'Arx. de Solsona, 1964); 1458: «*rectore ecclesiarum de Perecampis et de Torredenagó*» (Baraut, *El Miracle*, p. 163); 1478: *Torredenagó*, junt amb *Montconill* (id. 10 ib., 54).

Un altre compost: Quer de la *Necona*, a la vall de Prats de Molló, en un doc. de 1305: «ad rupem de *Liu<a>dell* et ad quer de *La Necona* ad inferius» (*Li. Roig de P. de Molló*, f° 80v), deu ser dissimilació de *Na 'Necona* (DOMINA ENNECONA).

Vegeu també als articles *Negou* i *Visarrecons* altres possibles NLL compostos amb ENECON.

Enesa, grafia antiga, V. *Anesa*

ENFESTA

Enfesta (grafia antiga *Anfesta*). Poblet agre. al municipi de la Molsosa (Anoia), a l'esquerra del Llobregós.

Un nom idèntic *Infesta* en un doc. de 1094 (llegit a l'Arx. de Solsona), potser no designa paratge separat, perquè va amb *Torà* de Riubragós i si bé aquest poble és uns 10 k. a l'O. de La Molsosa, *Enfesta* és entremig i són municipis limítrofs.

HOMÒNIMS. *Enfesta*, partida del terme de Sant Orenç (Alta Ribagorça) (XIX, 94).

Pala Enfesta, vessant escarpadíssim en el terme de les Viles de Turbó (Isàvena) (XIX, 83).

La Enfesta, partida del terme de Sentís (Alta Ribagorça) (XIX, 174).

Enfesta, partida de l' terme d'Escarlà (Alta Ribagorça) (XVIII, 185).

Solana d'Enfesta, partida del terme de Montgai (Baixa Ribagorça) (XVIII, 136).

ETIM. Del llatí *INFĒSTUS* 'hostil, dirigit contra algú', cast. *enbiesto*, que pendria el sentit de 'redreçat, escarpat', aplicat a muntanyes, *DECH* II, 629a29-b60. J. F. C.

ENGAÏT

Vall, serra i collada a Andorra, en el te. d'Encamp, ja a la ratlla de la vall de la Llosa (Baridà), la qual desemboca al Segre, en el te. de Lles.

PRON. MOD.: *séřə d'əŋgəit*, 1924, a Encamp per Casacuberta que ens en ha deixat un croquis, on apareix al fons Est, en una vista des d'Encamp, sobresortint per damunt de les muntanyes més pròximes. Portella d'Engaït en el mapa M. Chevalier; i vista per mi mateix, 1956, pron. igual; immediata al SO. del Pic Negre d'Envalira; des d'allí baixa la vall d'Engaït,

que en ajuntar-se amb el Clot de Vallcivera en el Pla dels Esparvers, forma la vall de la Llosa; encara que aboca cap al Baridà, pertany al territori d'Andorra; oït també a Porta, vall de Querol, on m'ho descriu com una «bressola», o sigui 'vall poc fonda' (XXIII, 81.4). El nom d'Engaït figura en el doc. de 1280 on s'anomena amb *Vallcivera* i la vall de la Llosa, p. p. *Cart. d'Andorra* I, § 131.

ETIM. En E.T.C. II, 37 el posava provisionalment entre els noms andorrans d'origen obscur, relacionant vagament amb el de la Font de la *Gaitanta*, també ben obscur, i també andorrà. Però crec que es pot descartar, car aquesta Font no és a prop sinó ja ben endins del territori andorrà, si bé cap al SE., i en tot cas no s'hi veu possible lligam morfològic: sembla derivat de *gaita*, tocar la *gaita*, o potser de *g(u)aitar*: coses incompatibles amb el hiatus i accentuació d'Engaït.

El fet de tractar-se d'una portella o collada, ens recorda els noms molt repetits de collet, com *Coll Tort* i *Coll Pan*, PANDUS ('abombat, corbat'), *Coll Corb*. Idea que ens fa pensar en l'arrel del cat. *gaiato*, cast. *alcayata*, Gers *gayat* «croche», rbg. i bigordà *cay* 'ganxo de la cingla', provinents del ll. CAJA 'porra' (*DECat* IV, 257, 258b, 259a1). Si es pogués imaginar una formació derivada *coll engàit* tot s'acleariria; però no existint un verb **engair*, en català ni romànic, és una idea que queda amb ben poca base.

És fàcil, de tota manera, que *Engaït* estigui format amb el prefix *En-* aglutinat, com en tants NLL d'Andorra i Cerdanya; és el que conjecturava en E.T.C. II, 9, posant-lo en sèrie amb *Encamp*, *Enclar*, *Envalira*, *Entor*, i els noms cerdans veïns *Engorgs*, *Emprats*, *Encenrera* etc. El veïnatge no sols induïx a relacionar-ho amb això sinó, d'altra banda, amb la terminació de *Carlit* i dels 4 *Castellfollit*, i *Bauç Follit* (explicats en *DECat* II, 626a26-48; I, 575b42-54). Com justifico supra, a l'art. *Carlit*, es tracta de locatius en -ĒTĪ (amb E > i metafònic), de collectius en -ĒTUM *Carlit* de CARDETUM 'cardassar', *Follit* de FOLIETUM 'fullam, fullatge'.

Això duria a postular un collectiu *GAIETUM, -ĒTĪ. També és una idea possible en qualsevol NL d'indret de color diferent, 'gaiat, vionat', potser traslladada a una accepció 'formant escaires': que semblen veure's en la carena dibuixada per Casac. És sabut que *gaia* es documenta en cat. des de 1561, i a l'alt Aragó des de 1350, amb considerable extensió dialectal en cat. (*DECat* IV, 255a9-22); la reaparició en oc. ant. *esgaiat* 'vestit amb gaies', 'mal vestit', cast. i campid. *gaya*; *gaia* 'franja', sense comptar la discutida etim. de oc. i fr. *gai*, moss. *gaio* 'alegre' (252a53b3 ss.), fa que puguem admetre que GAIĀ 'llista', 'franja de to diferent' ja es trobés en llatí vulgar, o romànic primitiu: per consegüent hi és concebible la formació d'un collectiu *GAIĒTUM, -ĒTĪ d'on *Engaït*, com *Engorgs* o com un «en *Follit*» o «en *Carlit*».

Fins i tot hi ha una dada escadussera de *gaiet* 'una franja' a Cornellà de la Ribera (255a22). En el Bearn hi ha *Angaïs* mun. 12 k. al SE. de Pau, ja doc. 1343; i un altre cap al trifini amb el Gers i les Landes (P.